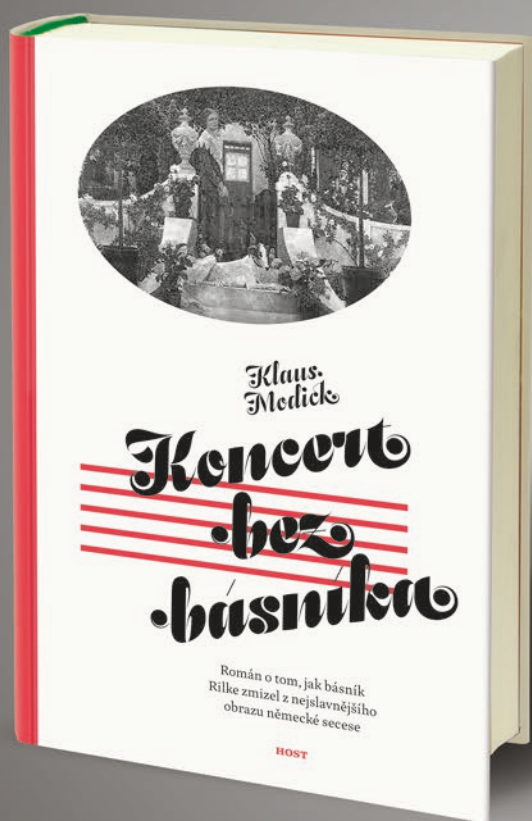

Klaus Modick

Koncert bez básníka

Přeložil Tomáš Dimter

239 s., váz., 279 Kč
ISBN 978-80-7491-553-6

Vychází 5. května 2016

Román o vzniku jednoho z nejslavnějších obrazů německé secese, o komplikovaném vztahu umělců a o lásce

Autorova návštěva Prahy

Středa 11. května – Noc literatury
18.00–23.00

Z knihy *Koncert bez básníka* Klause Modicka čte Jaroslav Plesl

21.00–21.30 Autogramiáda Klause Modicka a překladatele Tomáše Dimtera
Galerie Litera, Karlínské náměstí 13

Pátek 13. května – veletrh Svět knihy
16.00–16.50

Autorské čtení a diskuse. Moderuje Tomáš Dimter, překladatel románu
Literární kavárna – Právě křídlo (balkon vlevo)

17.00–17.30

Klaus Modick – autogramiáda
S 119 – Střední hala

Oba veletržní pořady jsou součástí literárního programu „Das Buch“ – prezentace německy psané literatury Německa, Rakouska a Švýcarska. Organizátor: Goethe-Institut.

O autorovi

Klaus Modick (nar. 1951) je německý spisovatel a překladatel. Za svou rozsáhlou literární práci získal řadu ocenění, např. Cenu Nicolase Borny a Cenu Bettiny von Arnim. Byl také stipendistou ve vile Massimo. Mezi jeho nejúspěšnější romány patří *Sunset* (2011), *Der kretische Gast* (*Krétský host*, 2003), *Vierundzwanzig Türen* (*Čtyřadvacaterý dveře*, 2000) a nejnovější *Koncert bez básníka* (2015).

Anotace

Malíř Heinrich Vogeler je na vrcholu tvůrčích sil. V červnu 1905 je mu udělena Zlatá medaile za umění a vědu, kterou dostane za celoživotní dílo, ale především za obraz *Koncert* neboli *Letní podvečer*, dokončený po pěti letech práce. Ten je na veřejnosti oslavován jako mistrovské dílo, ale pro Vogelera představuje výsledek trojího ztroskotání: jeho manželství se ocitlo v krizi, jeho umělecké sebevědomí je jako na houpačce a jedno křehké přátelství skončilo nenávratně v troskách. Rainer Maria Rilke, literární hvězda na nebi worpswedské umělecké kolonie, a jeho spřízněná duše Vogeler se navzájem odcizili – a obraz to ukazuje: Rilkovo místo mezi dvěma ženami, které miluje, zůstává ostentativně prázdné.

Klaus Modick mistrně vypráví o tom, co oba muže svedlo dohromady, co je rozdělilo a jaký podíl na tom měly ženy, umění, peníze a politika.

Ohlasy

Klaus Modick zde jasně potvrzuje, že je jedním z největších vypravěčů současné německé literatury. Román Koncert bez básníka je mistrovským kusem. (...) Tento román čtenářům dovoluje vidět nevídané obrazy, slyšet neslychanou hudbu, svým čtenářům doslova otevírá oči a uši pro pravdu o umění a životě samém.

Přední německý kritik Denis Scheck, ARD

Tomuto velkému uměleckému románu nechybějí informace ani atmosféra, je citlivě a chytře napsaný.

Wochenspiegel

Modickovi se podařilo demystifikovat tehdejší svět a odvážil se pohlédnout do jeho zákulisí. Kniha, kterou nesmíte minout.

zeitklang.wordpress.com

Román, který podrobně pojednává o historickém tématu, avšak detaily obtížené kostýmové drama se z něj naštěstí nestalo. Modick vypráví se stručností typickou pro severní Německo, místy je kniha neuvěřitelně vtipná.

WDR5 Scala

Úspěchy a ocenění

#1 mezi bestsellery SWR v dubnu 2015

#5 mezi bestsellery Spiegel

Literární ocenění **Rheingau 2015**

Nominace na ocenění **Oblíbená kniha nezávislých knihkupců 2015**

Prodaná práva na román *Koncert bez básníka*

Francie: Slatkine et Associés

Itálie: Neri Pozza

Prodaná práva na ostatní romány Klausa Modicka: Dánsko, Řecko, Korea, Lotyšsko a Slovensko

Příživník, snob a sukničkář. Z rozhovoru s Klausem Modickem

Narodil jste se v Oldenburgu a zde jste také v podstatě našel látku pro svůj román. Můžete nám říct, jak k tomu došlo?

Chtěl jsem zjistit, který architekt postavil dům mých rodičů a prarodičů. Jedná se o secesní dům z roku 1910. Kdo se v Oldenburgu zajímá o secesi, dříve či později narazí na Heinricha Vogelera, který byl s tímto městem spjat mnoha vazbami. Jeho obraz *Letní podvečer* či také nazývaný *Koncert*, o jehož vzniku můj román pojednává, byl poprvé vystaven právě v Oldenburgu. Výstava tehdy proběhla v místě, které je jen pár set metrů vzdáleno od mého psacího stolu. Nakonec se sice ukázalo, že Vogeler – bohužel – náš dům nenavrhl, ale takhle si látka našla svého autora. Aniž by ji autor hledal...

V knize vyprávíte o vzniku umělecké kolonie ve Worpswede – o umělci Heinrichu Vogelerovi a básníku Rilkovi, který Vogelera ve Worpswede často navštěvoval. Rilke je v knize chladný jako mramor, vypočítavý, neustále deklamuje, často i nevhodně, je sice ceněn, ale nikoli milován. Mýlíme se, či vnímáte Rilka také tak?

V románě jde o mladého Rilka, kterému je mezi tříadvaceti a třiceti lety, jako básník byl ještě neznámý, ale už napsal řadu – velmi mnoho velmi kýčovitých – básní. Pozdější Rilke je autorem velkolepých básní, kterých si opravdu vážím. Mě ale zajímal především ten rozdíl mezi dílem a životem, mezi uměním a osobností umělce, a ten je u Rilka opravdu obrovský. Jako básník byl génius, jako člověk příživník, snob a sukničkář.

Zdroj:

Ulrike Bauer, *Literaturtest*, http://www.buecher.de/autor/klaus-modick/autor_id/2847/

Rozhovor s překladatelem Tomášem Dimterem

Knihu jste nakladatelství Host doporučil k vydání. Čím vás *Koncert bez básníka* oslovil především?

Jednak to bylo téma: Rilke a secese nebo spíš řeč obrazu. A je jedno, že malíře Heinricha Vogelera u nás široká veřejnost pravděpodobně nezná. Autor si v knize totiž klade zásadní otázky o vztahu života a díla, které mají univerzální charakter, a jejichž řešení se v knize ukazuje z mnoha perspektiv. Navíc mám při čtení nějaké německé novinky málokdy tak silný pocit, že v ní skvěle funguje propojení vizuální a hudební složky textu. A nakonec je tu jistý didaktický aspekt, který nám přibližuje básníka Rilka a dobu, ve které pracoval (spíše než žil).

Co všechno vlastně mají společného tři knihy (Florian Illies: *1913. Léto jednoho století*; Volker Weidermann: *Ostende. 1936 – Léto jednoho přátelství*; Klaus Modick: *Koncert bez básníka*), které jste pro nakladatelství Host v poslední době přeložil? A čím jsou naopak odlišné?

Ty knihy mají společné jedno téma: vztah umění a života. Mimoto se autorům skvěle daří skloubit osudy známých a méně známých postav světového umění a dějin. Všechny tři knihy navíc balancují na hraně mezi literární fikcí a dokumentem. Dalším společným rysem jsou i podobná témata:

melancholie, pomíjivost lidského života a „věčnost“ umělecké tvorby. Navíc jde o knihy, které mohou oslovit širokou veřejnost, protože i když vyprávějí o lidech a věcech, které nemáme historicky „pod kůží“, při četbě a porozumění osudům hlavních hrdinů nám to nevadí. A odlišují se konkrétními postavami. Nicméně jsem přesvědčen, že čtenář, kterému se líbila kniha *1913*, nebude zklamán ani dalšími dvěma, mám pocit, že se „edičně“ vhodně doplňují.

Co pro vás bylo při překladu *Koncertu bez básníka* nejobtížnější?

Nechám-li stranou autorovy hrátky s dialektem, který je i pro běžného Němce často za hranou srozumitelnosti, pak je to především noblesa a stylová výjimečnost textu. Jde zřejmě o nejnáročnější text, který mě však náramně bavil a těšil.

Obálku v tiskové kvalitě a ukázkou z knihy *Koncert bez básníka* najdete zde:
<http://nakladatelstvi.hostbrno.cz/nakladatelstvi/1138>

PDF kompletního textu knihy pro novináře k dispozici na vyžádání ihned.